

ЗНАЧЕННЯ СИСТЕМИ ЛІКУВАЛЬНО-ЕВАКУАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Корець А. Р., Кравченко Г. Ю.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

В сучасних умовах становлення України як самостійної та незалежної держави проблема організації лікувально-евакуаційного забезпечення населення у разі виникнення надзвичайних ситуацій воєнного характеру є досить гострою. Сутність сучасної системи лікувально-евакуаційного забезпечення полягає у своєчасному, послідовному та спадкоємному проведенні пораненим і хворим необхідних лікувальних заходів на полі бою (в осередках масових санітарних втрат) та на етапах медичної евакуації у поєднанні з їх евакуацією до лікувальних частин і закладів, які забезпечують надання вичерпної медичної допомоги, повноцінне лікування та реабілітацію.

На сучасному етапі розвитку військової медицини мова йде про створення спеціальних центрів реабілітації у складі госпітальних баз, куди поряд з легкопораненими і легкохворими (первинний контингент реабілітації) буде надходити і так званий вторинний контингент реабілітації, тобто всі поранені і хворі, перспективні для повернення в стрій, які спочатку були направлені у відповідні до характеру і тяжкості їх ураження госпіталі (хірургічні, терапевтичні, неврологічні та ін.), які закінчили період госпітального лікування і потребують відновлення тимчасово втрачених функцій. Це передбачено системою медичної реабілітації, яка складається із комплексу лікувальних, військово-професійних і морально-психологічних заходів, спрямованих на відновлення бое- та працездатності поранених і хворих. Наявність суворо контрольованої системи реабілітації дозволить, по-перше, максимально скоротити терміни відновлення боєздатності і повернення в стрій значної кількості поранених (хворих) і, по-друге, забезпечить суттєве скорочення термінів вивільнення госпітальних баз та їх використання в інтересах медичного забезпечення наступних операцій.

Успішне здійснення лікувально-евакуаційного забезпечення (ЛЕЗ) досягається: створенням угруповань сил і засобів медичної служби, які відповідають конкретній обстановці і тим завданням, які потрібно вирішувати; їх вмілим та ефективним використанням, а також максимально можливим наближенням до районів (осередків) найбільших санітарних втрат; розшуком, збором і вивозом (виносом) поранених і хворих з поля бою у короткі терміни; своєчасним наданням повноцінної першої медичної та долікарської (фельдшерської) допомоги, своєчасною і дбайливою евакуацією їх на етапи медичної евакуації; своєчасним розгортанням етапів медичної евакуації, чіткою їх роботою, що забезпечує надання пораненим і хворим медичної допомоги в установленому обсязі та в оптимальні строки.

Література:

1. Бадюк М. І. Методологічні основи дослідження формування єдиного медичного простору на особливий період / М. І. Бадюк // Проблеми військової охорони здоров'я : збірник наук. праць УВМА. – Вип. 18. – Київ : УВМА, 2007. – С. 3–10.